

Babilada rondo

... okazos je la 19-a, vendrede ...

la 8-an de majo

ĉe Françoise Pétermann
av. de Bel-Air 101, la Tour-de-Peilz
021 652 08 45 / 079 517 44 43

la 22-an de majo

ĉe Marie-Ant. kaj K. Sunier
av. des Alpes 150, Montreux
021 961 38 56 / 079 210 97 75

Ne forgesu aliĝi ĉe:

<http://doodle.com/8dk45bkb8brdf2nd#>

kaj por la bazaro en

Laŭzano, ĉe:

<http://doodle.com/fbzxwameyqwivvhz>

Aforismo

*Kiu ne akiras, kiam li povas, tiu
poste deziras, sed jam ne
retrovas.*

Novaj

*Dank'al la du prelegoj de Karlota
pri ŝia esperanta vojaĝo en Ĉinio
kaj la prezentadoj de Francisko,
10 novaj lernantoj aliĝis por la
bazkurso en Vevey kaj 5 en
Laŭzano.*

*Estas signo de la viglo kaj de la
dynamismo de nia loka societo!*

Laŭzana Esperanto - Societo

Poŝtfako - Case postale 246 * CH - 1000 LAUSANNE 22
+41 76 411 14 55 * +41 21 647 29 28 * sekretario@eo-l.ch

www.facebook.com/societedesperanto.lausanne

Poŝtĉekkonto - CCP 10-26785-8

Prez.: David Buhlmann * 021 624 36 38 - Vicprez.: Charlotte
Blanc Maillard * 079 393 32 63 - Sekr.: François Randin *
076 411 14 55 - Kasisto : Françoise Pétermann * 079 517 44 43
Redaktoro de la informilo : Knud Sunier * 021 961 38 56

Laŭzana Esperanto - Societo

Informilo

Majo 2015 - n° 5

Venu helpi nin kaj profiti...

Lunde, la 4-an de majo ekde la 20-a
lastfoje ĉe la unua etaĝo de la stacidoma bufedo

**Ni malplenigos la ŝrankon kaj
vendos ĝiajn librojn malmultekoste**

Sabate la 27-an de junio:

Jara ekskurso

Vizito de la "Baud" muzeo pri muzikskatolo
en "l'Auberson" (apud Sainte-Croix).

Veturado aŭtomobila. Ni tagmanĝos restoracie per fiksita
prezo: CHF 30.-. Pagu tiun sumon kiel ekskursala aliĝo al
CCP 10-26785-8 antaŭ la 10-a de junio.

..... Somera paŭzo

Lunde la 7-an de septembro, ni kunsidos en salono de
"Espace Dickens", av. Charles-Dickens 6, en Laŭzano.

Dietrich Weidmann, kunprezidanto de SES parolos
pri UEA, nia nacia asocio kaj la lokaj kluboj svisaj.

NEATENDITA RENKONTIĜO

(Daŭrigo de la pasinta informilo)

Kiam mi rakonis tiun okazaĵon al amikoj, kelkaj miris, ke la du fratoj ne tuj estis certaj rekoni unu la alian. Mi miris pri ilia miro: dudek jaroj, kun longa tempo da suferado, ja ŝanĝas la vizaĝon de homo.

Sed eble ĉefe malhelpis tujan kontakton la ideo, ke tia retrovo ne povas esti reala. Oni opinias: "Mi eraras. Miaj okuloj rakontas malveraĵojn al mi. Ne estas eble."

Ke tia ŝanca renkontiĝo estas preskaŭ nebla, tion vi komprenos eĉ pli bone, kiam mi diros, ke la koncerna frato fakte loĝas en Aŭstralio. Dum mia bofrato forkuris al Okcidenta Eŭropo, lia frato travojaĝis Azion, laborante jen tie, jen aliloke, sed neniam trovante lokon, en kiu li sentis sin sufiĉe hejme por rekomenci taŭgan vivon. Finfine li iris al Aŭstralio, kie li facile trovis laboron, iom post iom plibonigis sian situacion, edziĝis kun fraŭlino el sama deveno, kaj komencis agrablan familian vivon, en kiu li tenis vivaj la tradiciojn de la patrolando. Li provis kontakti membrojn de la familio, sed nemulte sukcesis. Pri mia bofrato li tute ne povis atingi rezulton, ĉar tiu neniam akceptis partopreni en asocio de samlandanoj. Sian antaŭan vivon en la gepatra lando li nepre volis forgesi. Kaj lia frato provis nur serĉi pere de tiaj asocioj.

Kiel mi diris komence, romanisto, kiu metus tian okazaĵon en verkon sian, estus rigardata kiel uzanta tro facilajn solvojn al siaj verkproblemoj. Kaj tamen la renkonto envere okazis.

Ĝi estas eĉ pli neverŝajna, se konsideri, ke la frato venis de Aŭstralio al Britio tute eksterordinare. Ne li devis veni, sed alia persono, kiu laboris en la sama komerca domo. Tiu malsaniĝis, sed ĉar oni nepre bezonis sendi al Londono iun kapablan fari la necesajn traktadojn, oni lastminute proponis tiun komision al la frato de mia bofrato (t.e. al mia alia bofrato). Estante en Londono kaj disponante libertagon, la frato decidis viziti Stonehenge kaj Bath,

sed en ĝenerala turista organizo, ne en la nia, kiu estis nur por la kongresanoj.

Se aldoni, ke ni devus iri, ne tien, sed al Oxford kaj Cambridge, vi komprenos, kiom da ŝancoj necesis por efektiviĝi la renkonton. Jam estis eksterordinare retroviĝi en Bath samhore, sed estis neniu kaŭzo, ke ni elektu la saman restoracion, ĉar ambaŭflanke la organizantoj lasis la partoprenantojn liberaj tagmanĝi, kie ili deziris.

Krome, ni troviĝis en la supra parto de la restoracio, kiun oni atingis nur suprenirante sur kelkaj ŝtupoj: tiun parton oni ne povis vidi el la enirejo. Kaj nur ŝanco faris, ke la frato decidis rigardi, kiel la manĝoĉambro prezentiĝas supre. Li ricevis tie la lastan liberan sidlokon, kio signifas, ke, se li venus kvin minutojn pli malfrue, oni certe dirus al li: "Ne iru supren, ĉio jam estas okupita."

Kio estas ŝanco? Stranga afero, ĉu ne? Se oni restudas ĉi tiun okazaĵon detalon post detalo, ĉio aperas, kvazaŭ la afero estus planita. Ĉu altaj nevideblaj spiritoj direktas la vivon de homo, almenaŭ en kelkaj momentoj de lia vivo? Ĉu temas nur pri plej ŝanca ŝanco, t.e. pri unu el mirigaj okazaĵoj, kiuj necese prezentiĝas, ĉar la serio de ebloj estas tiel senfina, ke ne povus ne okazi de tempo al tempo io tute neverŝajna? Ĉu la kaŭzo kuŝas en speco de penso-transsendo? Kial ne? Kial inter membroj de sama familio ne ekzistus okazoj, kiam la penso de unu transsendiĝas al la alia, kiel radioprogramoj nevideble traflugas la aeron por fariĝi aŭdeblaj je miloj da kilometroj? Neniu el la du fratoj havis la impreson, ke li ricevas informon transdonitan de malproksime, sed ĉu tiaj aferoj ne povus funkcii senkonscie?

Al ĉiuj ĉi demandoj mi ne havas respondon. Mi nur rakontis la faktojn al vi. Ili estas veraj, eĉ se vi ilin ne kredas. Kaj ili ne ĉesis mirigi min.

El "Vere aŭ fantazie" de Claude Piron